



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýľovou, Ph.D. ve věci

žalobce: **Ing. Mgr. V. C.**
bytem X

zast. advokátem Ing. Mgr. Vlastimilem Calabou
sídlem Havlíčkova 2788/135, 767 01 Kroměříž

proti

žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem Tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2019, č. j. KUZZL-31590/2019, sp. zn. KUSP-31590/2019/DOP/Ků,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:



I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2019, č. j. KUZL-31590/2019, sp. zn. KUSP-31590/2019/DOP/Ků (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kroměříž ze dne 8. 4. 2019, č. j. MeUKM/027858/2019, sp. zn. MeUKM/064741/2018/15 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“). Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 18. 9. 2018 v čase 8:40 hodin na silnici II. třídy číslo 367 mezi obcí Kojetín a kruhovou křižovatkou se silnicí I. třídy č. 47 u místní zahrádkářské kolonie, nebyl při řízení blíže specifikovaného motorového vozidla za jízdy na sedadle připoután bezpečnostním pásem. Tímto jednáním měl žalobce porušit § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Za spáchání přestupku byl žalobci uložen trest pokuty ve výši 1 500 Kč a dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný neshledal odvolací námitky důvodnými. Neshledal důvodnou námitku místní nepřislušnosti správního orgánu, ani jiná pochybení procesního charakteru. Skutkový stav vyhodnotil jako dostatečně zjištěný, výpovědi policistů byly věrohodné, jako svědci byli policisté nestranní. Oproti tomu tvrzení žalobce, že připoutaný byl, žalovaný neuvěřil; aproboval též uložený správní trest.

II. Žaloba

4. Žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné z následujících důvodů:
5. a) Správní řízení nebylo řádně zahájeno, neboť žalobci nebylo doručeno oznámení o zahájení řízení. Dále, o konání ústního jednání dne 19. 11. 2018 nebyl učiněn záznam do spisu a není pravdou, že by z protokolu nešlo seznat, že by správní orgán na něm neučinil žádný úkon, který by se dotkl postavení žalobce; bylo totiž prováděno dokazování. Žalobce odkázal na požadavky § 53 odst. 6 správního řádu a uvedl, že nebyl-li přítomen, nebyly listiny přečteny a sdělen jejich obsah. Žalobce již tehdy mohl uplatnit své námitky, což se nestalo, neboť o jednání nevěděl. Nadto skutečnost, že se žalobce k jednání nedostavil, je mu přikládána k tíži.

6. O přesvědčení žalobce, že byl připoután, svědčí již to, že přestupek neřešil v blokovém řízení. Námitku, že mu oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání nebylo doručeno, mohl uplatnit až v odvolání. K tomu jako důkaz předložil pas s vyznačenými vizovými doložkami z letiště Kyjev, Ukrajina. Není pravdivé tvrzení žalovaného, že žalobce byl k ústnímu jednání na den 23. 10. 2018 předvolán doručením tohoto předvolání dne 5. 11. 2019. Je rovněž znepokojen tím, že jeho osobní údaje a informace o řízení vedeném proti němu se dostaly do dispozice jiné osoby. Závěr správního orgánu o tom, že se nechová řádně a že je nedůvěryhodný, žalobce jako advokáta uráží.
7. b) Řízení bylo vedeno v rozporu s § 62 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), neboť jej vedl místně nepřislušný orgán. Argumentaci žalovaného nepovažuje za přílehavou a nesouhlasí též s jeho závěry, že tato případná vada nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. K tomu žalobce citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 4 As 10/2006. Podle žalobce by jiný, resp. místně příslušný správní orgán, mohl věc hodnotit jinak.
8. c) Skutkový stav nebyl dostatečně zjištěn. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že výpověď policisty nelze hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz. U obtížně zachytitelných přestupků, byť pozorovatelných pouhým okem, je třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů. Podle žalobce nebyly jednotlivé důkazy hodnoceny nezávisle a byly nekriticky přejaty. Ze svědeckých výpovědí vyplynulo, že policista prap. O. sledoval vozidla pomocí dalekohledu. Žalobce od počátku zpochybňuje schopnost policistů vidět zdálky poutání obviněného, žalobce se navíc i s ohledem na svou tělesnou konstituci (ta byla policisty popsána odlišně) zásadně poutá pravou rukou. Má za to, že proti sobě stojí od počátku dvě verze skutkového stavu, přičemž se neztotožnil se závěrem žalovaného o věrohodnosti výpovědí policistů.
9. Žalobce namítl, že policisté nebyli k odhalování přestupků náležitě vybavení, neboť neměli dalekohled se záznamovým zařízením. Verze žalobce, že připoután byl, nebyla kromě zpochybňované výpovědi policistů vyvrácena. Žalobce nesouhlasí s hodnocením žalovaného, že spisový materiál policie obsahuje podrobný popis silniční kontroly, neboť z něj není patrné, kde se měl přestupek stát (ve kterém kraji), ani jaké okolnosti zjištění přestupku doprovázely. Podle žalobce nemohli policisté do vozidla vidět, neboť vozidlo mělo tónovaná skla a v místě byla mírná zatáčka. Svoji argumentaci žalobce podložil fotografiemi z místa spáchání přestupku (printscreenem obrazovky v mapách Google maps).
10. K tíži žalobce nelze klást skutečnost, že přestupkové řízení nebylo zahájeno bezodkladně. Nesouhlasí s tím, že je v pořádku, pokud si policisté nevybavili, jak žalobce vypadal a co měl na sobě. K odkazu žalovaného na vyhlášku č. 341/2014 Sb. žalobce uvedl, že vozidlo bylo vyrobeno v roce 2005, tato vyhláška tedy nemohla platit. I v případě, že u předního skla prostup světla nemohl klesnout pod 70 %, tento argument neobstojí, neboť vyhláška se vztahuje i na tzv. jiné zasklení, tj. bočních skel. Žalobce však měl na mysli skla zadní. Závěr žalovaného o průhlednosti od sloupku B dále do vozidla tak není věrohodný. Policista bez dalekohledu nemohl vidět, jak se žalobce poutal. K tomu žalobce navrhl důkaz znaleckým posudkem, což však správní orgán odmítl jako nehospodárné.
11. Dále žalobce uvedl, že nemá důvod si vymýšlet, řidičský průkaz má od roku 2008 a dosud nebyl trestán za nepřipoutání se bezpečnostním pásem. Poutá se zpravidla levou rukou.

Pokud by připoutaný nebyl, nevynakládal by značné náklady na svou obhajobu a nevystavoval by se případnému kárnému postihu ze strany profesní samosprávy. V řízení o přestupku se nelze spokojit s tím, že skutečnost, že se obviněný dopustil přestupku, se jeví být pravděpodobnou či nejpravděpodobnější verzí skutkového děje. Existuje-li pochybnost, je třeba aplikovat zásadu in dubio pro reo. Podle žalobce je logické, že kolega podpoří kolegu policistu s dalekohledem, který měl vidět, že žalobce nebyl připoután bezpečnostním pásem. Žalobce dále poukázal na judikaturu Ústavního soudu k principu presumpce nevinu a k důkaznímu standardu. Má za to, že odkaz na tzv. omezenou materiální pravdu dle § 3 správního řádu neobstojí.

12. Žalobce má pochybnosti o tom, že policisté mohli skutek pozorovat totožně, neboť jeden z nich měl dalekohled. Má za to, že při pohledu přes čelní sklo zepředu lze rozeznat např. siluetu osoby sedící na předním sedadle pouze za předpokladu, že je pozorování prováděno z bezprostřední blízkosti před vozidlem. Při větší vzdálenosti není do interiéru s ohledem na odlesky vidět. Tím žalobce zpochybňuje průběh skutkového děje, jak jej popsali policisté. V řízení nebylo zjišťováno, kde přesně se policisté nacházeli, kolik času na zhlédnutí situace v kabině měli a zda poutání vůbec mohli vidět. Skutek tak nebyl dostatečně popsán a správní orgán pochybil, pokud pochybnosti vznášené žalobcem neproověřil. Žalobce dále uvedl, že požaduje v případě úspěchu ve věci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

13. Žalovaný na žalobu reagoval rozsáhlým vyjádřením, s žalobou nesouhlasí a žalobní námítky považuje za nedůvodné.
14. K argumentaci ad a) uvedl, že správní orgán oznámil žalobci zahájení řízení a současně jej předvolal k ústnímu jednání na den 19. 11. 2018 písemností ze dne 23. 10. 2018. Součástí spisového materiálu je doručenka, z níž vyplývá, že žalobce nebyl při doručování dne 26. 10. 2018 zastižen, a proto mu byla zanechána výzva k vyzvednutí uložené zásilky. Na doručence je potvrzení o přijetí této zásilky dne 5. 11. 2018. U potvrzení je podpis začínající písmenem „C“. Kolonka „Jméno a příjmení příjemce (není-li adresátem)“ není vyplněna, stejně tak kolonka „Vztah příjemce k adresátovi“. Správní orgán tak nemohl mít žádnou pochybnost o tom, že bylo doručeno právě žalobci.
15. Námítka falešného podpisu žalobce na doručence ze dne 5. 11. 2018 se poprvé objevuje až v odvolání, což žalobce odůvodnil tím, že se o ústním jednání dne 19. 11. 2018 dozvěděl až z prvostupňového rozhodnutí. Žalobce sice v odvolání uvedl, že se dne 19. 11. 2018 zdržoval na Ukrajině, což navrhl prokázat předložením svého pasu s vízovými doložkami, nicméně tento důkaz, jenž on sám má výlučně k dispozici, k odvolání nepřipojil. Žalovaný nepovažoval za nutné tento důkaz v řízení provádět pro nadbytečnost, jak odůvodnil na s. 4 napadeného rozhodnutí. Žádný právní předpis neukládá doručovat zahájení řízení do vlastních rukou. Tato povinnost se v přestupkovém řízení týká jen předvolání k ústnímu jednání a rozhodnutí. Kromě toho zahájení řízení bylo žalobci oznámeno minimálně dne 31. 12. 2018, kdy mu bylo doručeno předvolání ze dne 19. 12. 2018 k ústnímu jednání na den 18. 1. 2019, jímž byl žalobce seznámen s tím, že ve věci probíhá přestupkové řízení a co je jeho obsahem.
16. Protokol z ústního jednání ze dne 19. 11. 2018 je součástí spisového materiálu na č. 1. 6, kam byl zařazen pravděpodobně v rámci přípravy na toto ústní jednání. Je pravdou, že v protokolu z ústního jednání ze dne 18. 1. 2019 není protokol z ústního jednání ze dne 19.

11. 2018 zařazen mezi dokumenty, se kterými se zmocněnkyně žalobce seznámila. Nicméně vzhledem k tomu, že ústní jednání dne 19. 11. 2018 proběhlo v nepřítomnosti žalobce, kdy oprávněná úřední osoba si při něm mohla přečíst pouze spis pořízený Policií ČR, žádost o výpis z evidenční karty řidiče, kterou sama napsala, a tento výpis, je evidentní, že toto ústní jednání po materiální stránce nic nového nepřineslo. Ačkoli tedy oprávněná úřední osoba pochybila, když protokol z ústního jednání ze dne 19. 11. 2018 neuvedla v protokolu z ústního jednání ze dne 18. 1. 2019, nejedná se o vadu řízení, která by mohla zasáhnout do právní sféry žalobce.
17. K argumentaci ad b) žalovaný uvedl, že záruky obviněného v souvislosti s trestním obviněním je potřeba poskytnout shodně jak v trestním řízení soudním, tak i v přestupkovém řízení. Tyto záruky jsou však již z povahy věci v přestupkovém řízení nižší. V přestupkovém řízení nelze hovořit o právu na zákonného soudce. Právní úprava místní příslušnosti slouží zejména k zajištění efektivitu projednávání a dokazování přestupků a také k tomu, aby projednávání přestupků bylo rovnoměrně rozprostřeno po celém území České republiky.
18. V projednávané věci prováděla hlídka policie z Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Územní odbor Kroměříž, dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu u místní zahrádkářské kolonie na silnici II. třídy číslo 367 mezi obcí Kojetín a kruhovou křižovatkou se silnicí I/47. Toto místo se nachází na hranici mezi Olomouckým a Zlínským krajem, mezi okresy Kroměříž a Přerov. Hlídka dopravního inspektorátu Kroměříž operuje převážně na území okresu Kroměříž, nicméně mezi hranicemi krajů a okresů nestojí nepřekročitelná zeď, takže operační území hlídek z jednotlivých krajů a okresů se vzájemně podle potřeby částečně překrývají.
19. Dozoruje-li hlídka na určité pozemní komunikaci bezpečnost a plynulost silničního provozu, zvolí si optimální stanoviště tak, aby její dohled byl co nejefektivnější. Bylo by přepjatým formalismem, aby hlídka kontrolovala, zda snad o sto metrů nepřekročila hranice krajů či okresů a podle toho následně i oznamovala podezření z přestupků. Je logické, že došlo-li ke spáchání přestupku cca 300 m od kruhového objezdu na území okresu Kroměříž, dopravní inspektorát Kroměříž oznámil podezření ze spáchání přestupku Městskému úřadu Kroměříž vzdálenému od místa spáchání přestupku 8 km, nikoli Městskému úřadu Přerov vzdálenému 22 km, pod který město Kojetín spadá.
20. Je otázkou, zda vůbec v projednávané věci došlo k porušení § 62 přestupkového zákona, pokud správní orgán ani nepojal podezření, že by snad nebyl k projednávání přestupku příslušný. Žalobce vznesl námitku nepříslušnosti správního orgánu až v odvolání, na základě svědeckých výpovědí policistů. Až poté bylo možno určit, kde přesně stáli a kde se obviněný nacházel, když jej spatřili. Řešit v této fázi řízení po provedení veškerého dokazování přenesení místní příslušnosti na Městský úřad Přerov by bylo neefektivní a proti smyslu zákona. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný uvedl, že v posuzované věci nebyl žalobce zkrácen na svých právech tím, že o věci rozhodoval úřad, který se nachází v místě, kde žalobce vykonává činnost advokáta a kde má sídlo společnost AKCA s.r.o., advokátní kancelář, jejímž je společníkem a jednatelem.
21. K argumentaci ad c) žalovaný s odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že výslech policisty je důkazem, nejedná se o pouhé tvrzení. Podstatné je zabývat se uvěřitelností této výpovědi a porovnat ji s výpovědí obviněného. V projednávané věci byli vyslechnuti dva policisté. Proti tvrzení žalobce tak stojí výpovědi dvou nezaujatých

svědků. Žalovaný se při hodnocení důkazů velmi pečlivě zabýval jejich technickou uvěřitelností a souladem s ostatními důkazy, v žádném případě nerezignoval na presumpci nevinu žalobce a nepožadoval po něm, aby se materiálně vyvinil. K tomu žalovaný odkázal na s. 5 – 9 napadeného rozhodnutí. Je absurdní zpochybňovat věrohodnost policistů na základě toho, že se nevyjádřili k tomu, ve kterém kraji se zrovna nacházeli, když se jejich stanoviště nacházelo na hranici krajů (k tomu žalovaný přiložil snímek mapy z www.mapy.cz).

22. Z obsahu výpovědi policistů má žalovaný přestupek žalobce za prokazatelně zjištěný. Dalekohled je standardní výbavou policistů, jestliže dozorují dodržování používání bezpečnostních pásů. Policista používající dalekohled vidí přestupek s dostatečným předstihem a dokáže tak upozornit kolegu, který zpravidla dalekohled nemá, aby se na tohoto řidiče zaměřil, až bude v dohledové vzdálenosti pouhým okem, a následně jej také rovnou zastavil. Toto řešení zefektivňuje odhalování těchto přestupků, neboť policisté nejsou v dohledové činnosti zdržováni nutností následně řidiče dohledávat. Kromě toho, používají-li policisté dalekohled, přestupkové jednání řidiče odhalí dříve, než si jich řidič vůbec všimne, což rovněž zvyšuje efektivitu jejich práce.
23. Oba policisté si byli naprosto jisti tím, že žalobce při jízdě nebyl připoután a začal se poutat během jízdy. Prap. O. se nevyjadřoval k tomu, kterou rukou se obviněný měl poutat. Informace o tom, že žalobce se poutal pravou rukou, pochází od prap. K., který o pravé ruce v této souvislosti hovořil během svědeckého výsledku celkem pětkrát. Neměl ohledně této skutečnosti žádnou pochybnost. Žalobce by si přitom měl ujasnit, kterou rukou se vlastně poutá, protože v žalobě uvedl, že se zásadně poutá pravou rukou (str. 7), naproti tomu na str. 11 žaloby uvedl, že úkon poutání provádí zpravidla levou rukou, což zopakoval i na str. 12. Ve správním řízení se žalobce ke svým zvyklostem ohledně poutání vůbec nevyjadřoval.
24. Skutečnost, že policisté blíže nepopsali, jak žalobce vypadal a co měl na sobě, žalovaný považuje za zcela marginální. Výpovědi policistů jsou spontánní, konzistentní a navíc obsahově odpovídající tomu, jaká byla úloha každého z nich při dané silniční kontrole a řešení přestupku. Fakt, že policisté si již nebyli schopni vybavit druh či barvu oblečení žalobce, není podstatný, což potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu. Podstatné je, zda policisté mohli vidět a viděli přestupkové jednání. O svědeckých výpovědích policistů není na místě pochybovat, pokud nevyjdou najevo relevantní indicie svědčící podezření, že policisté by měli být zaujati.
25. Žalobce až v žalobě specifikoval, že má tónováno zadní okno, žalovaný se však nedomnívá, že by tato okolnost měla výrazným způsobem zhoršit výhledové podmínky policistů. Je pravdou, že v takovém případě bezpečnostní pás neprosvítá průhledem přes čelní a zadní okno, nicméně to neznamená, že není vidět sám o sobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 190/2017 – 24). V projednávané věci policisté dokonce popsali, že žalobce se poutal, když je uviděl. Je tedy vyloučeno, že by policisté bezpečnostní pás jen přehlédli.
26. Ohledně tónování skel žalovaný poznamenal, že bez ohledu na rok výroby vozidla míra tónování musí vždy odpovídat aktuální právní úpravě. Nadto v roce 2005, kdy mělo být vyrobeno vozidlo žalobce, byl účinný § 36 vyhlášky č. 341/2002 Sb., který stanovoval, že závadou podle odstavce 1 v zasklení vozidla je vždy zatemnění čelního skla na propustnost zjevně nižší než 75 % nebo zatemnění předního bočního skla na propustnost zjevně nižší

než 70 %. Právní úprava tak byla u čelního skla ještě přísnější než nyní 70 %. Propustnost zadních bočních skel a zadního skla pak může být snížena (a mohla být i v roce 2005) v jakékoli míře, vždy však musí být homologována.

27. Pokud se oba policisté shodli na tom, že jednání žalobce pozorovali, již když k nim přijížděl, dále je přibližně znám i úhel a místo, odkud celý děj policisté pozorovali, je vyloučeno, že by přehlédli bezpečnostní pás vedoucí přes tělo žalobce, i kdyby měl na sobě tmavé oblečení. Výpovědi policistů jsou konzistentní a v souladu s obvyklým chodem věcí, žalovaný proto považoval za nadbytečné provádět ohledně tohoto znalecký posudek. Svoji verzi o bolavém rameni žalobce policistům u silniční kontroly nezmínil a v řízení nepředložil žádný důkaz, jímž by svoje tvrzení podpořil. Výpovědi policistů není třeba doplňovat o místní šetření nebo další důkazy, pokud neexistuje okolnost, která by jejich výpovědi zpochybnila, a to ani v podstatných rozporech mezi jejich výpověďmi navzájem, či v nějaké přehnaně horlivé či šikanózní kontrole (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014 - 25).
28. Žalovaný se rovněž podrobněji vyjádřil k problematice náhrady nákladů řízení v situaci, kdy se žalobce zastupuje sám jako advokát a požaduje za toto zastoupení přiznání nákladů dle advokátního tarifu.
29. V **replíce** žalobce zůstal na svých žalobních tvrzeních. Doplnil, že se potýká s mírnou nadváhou a nosí dioptrické brýle, čehož si policisté měli při popisu jeho osoby všimnout. Nelze klást k tíži žalobce, že si policisté v rámci svých výpovědí již nemohli pamatovat všechny detaily. Bylo chybou, pokud policisté nedisponovali technikou potřebnou pro dokumentaci přestupku. Dále uvedl, že podpis na doručence u potvrzení o převzetí zásilky dne 5. 11. 2018 začínající písmenem „C“ není jeho. V ten den si zásilku nemohl vyzvednout, neboť byl v cizině. Námitkou zpochybňující místní příslušnost chtěl žalobce upozornit na skutečnost, že nebylo řádně popsáno ani místo, kde se měl skutek stát, jakož i na účelovost tvrzení policistů, že byli vyslaní na pravidelnou kontrolu, která by v uvedených místech měla příslušet okresu Přerov a nedaleké policejní služebně v Kojetíně. Uvedl též, že náklady vynaložené v rámci soudního řízení považuje za účelně vynaložené.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

30. Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku ze dne 18. 9. 2018 (s vyznačeným místem přestupku „mezi obcemi Kojetín a kruhovým objezdem u obce Bezměrov“, podepsaný žalobcem bez písemného vyjádření), společně s úředním záznamem Policie ČR ze dne 23. 9. 2018, a výpisem z evidenční karty řidiče.
31. Zahájení správního řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání ze dne 23. 10. 2018 bylo na adresu žalobce doručováno dne 26. 10. 2018. Protože adresát nebyl zastižen, byla mu zanechána výzva k vyzvednutí uložené zásilky. Ta byla vyzvednuta dne 5. 11. 2018, přičemž podpis osoby přijímající tuto zásilku od pracovníka České pošty je nečitelný, kolonka „jméno a příjmení příjemce“, ani „vztah příjemce k adresátovi“ není na doručence vyplněna. Dle protokolu o ústním jednání ze dne 19. 11. 2018, na něž byl žalobce předvolán, se na toto jednání žalobce bez omluvy nedostavil, jednání proto proběhlo v jeho nepřítomnosti. Dle protokolu bylo provedeno dokazování listinami (oznámení přestupku, žádost o výpis z evidenční karty řidiče, výpis z evidenční karty řidiče, zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání, ověření v registru obyvatel).

32. Správní orgán prvního stupně předvolal k výsledku zasahující policisty (prap. J. O. a prap. J. K.). Výslech se uskutečnil dne 18. 1. 2019, za přítomnosti žalobce. V předvolání k tomuto výsledku byl žalobce poučen, že mu bude dána možnost vyjádřit se k podezření z přestupku. U výsledku byla přítomna zmocněnkyně žalobce. Ve stejný den proběhlo za přítomnosti zmocněnkyně žalobce ústní jednání, zmocněnkyni byla poskytnuta možnost nahlédnout do všech materiálů shromážděných ke dni jednání a vyjádřit se k nim. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí a k odvolání žalobce napadené rozhodnutí.

V. Posouzení věci krajským soudem

33. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a že se jedná o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).
34. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky.
35. Žaloba není důvodná.
36. Krajský soud se nejprve zabýval tvrzenými procesními pochybeními správního orgánu, shrnutými ad a). Otázkou řádnosti zahájení správního řízení se k odvolací námitce žalobce zabýval již žalovaný v napadeném rozhodnutí a soud se shoduje se závěrem, že v tomto ohledu k pochybení nedošlo. Podle § 78 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky je řízení zahájeno doručením oznámení o zahájení řízení podezřelému z přestupku nebo ústním vyhlášením takového oznámení. Oznámení o zahájení řízení nemusí být doručováno do vlastních rukou (srov. § 19 odst. 5 správního řádu), pokud tedy tuto listinu správní orgán doručoval na adresu žalobce evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, postupoval v souladu se zákonem (srov. § 20 odst. 1 správního řádu). Dle údajů na doručence byla písemnost vyzvednuta, z podpisu nicméně není zřejmé, zda tak učinil žalobce. Podle § 20 odst. 3 správního řádu lze písemnost, která se nedoručuje do vlastních rukou, doručit adresátovi přímo nebo předáním jiné vhodné fyzické osobě bydlící, působící nebo zaměstnané v tomtéž místě nebo jeho okolí, která souhlasí s tím, že písemnost adresátovi předá. Písemnost oznámení o zahájení správního řízení by dle § 20 odst. 4 správního řádu postačovalo toliko vložit do domovní schránky žalobce (což by poštovní doručovatel učinil, pokud by zásilka předtím nebyla v úložní lhůtě na poště vyzvednuta).
37. Pochybení nicméně lze spatřovat v postupu pro doručování předvolání k jednání žalobce, které bylo doručováno společně s oznámením o zahájení správního řízení. Předvolání je totiž nutno doručovat do vlastních rukou předvolaného (§ 19 odst. 5 ve spojení s § 59 správního řádu); tento způsob však správní orgán prvního stupně nezvolil. Bylo proto na místě zabývat se otázkou, zda toto procesní pochybení mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o přestupku, resp. napadeného rozhodnutí (např. rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 - 51, č. 23/2003 Sb. NSS). Tak tomu v posuzované věci nebylo. Jak uvedl již žalovaný, žalobce se prostřednictvím své zmocněnkyně účastnil ústního jednání v jiném termínu (18. 1. 2019), jeho přítomnost byla prostřednictvím zmocněnkyně zajištěna i u výsledku policistů. Žalobce tedy měl dostatečný prostor na to, aby se ve věci vyjádřil, včetně pochybností souvisejících s doručováním oznámení o zahájení řízení, resp. předvolání k prvnímu jednání, ve stejný den došlo k jeho seznámení s podklady založenými ve správním spisu.

38. Z uvedených důvodů není pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí podstatné, zda si žalobce zásilku doručovanou dne 26. 10. 2018 osobně vyzvedl; provádět důkaz kopií pasu žalobce by tedy bylo nadbytečné. Žalobce nebyl v průběhu řízení na svých právech (účastnit se ústního jednání, účastnit se výsledku svědků) zkrácen. Pokud se žalobce neúčastnil ústního jednání ve věci dne 19. 11. 2018, ani tato skutečnost neměla s ohledem na navazující postup správního orgánu dopad do procesních práv žalobce, resp. zákonnost rozhodnutí o přestupku. Dle protokolu o tomto jednání bylo provedeno dokazování listinami (oznámení přestupku, žádost o výpis z evidenční karty řidiče, výpis z evidenční karty řidiče, zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání, ověření v registru obyvatel), přičemž tento postup je v protokolu zaznamenán. Vzhledem k tomu, že správní řád neobsahuje náležitosti záznamu o provedení důkazu listinou ve smyslu § 53 odst. 6 správního řádu, lze konstatovat, že v tomto ohledu bylo požadavkům zákona učiněno zadost.
39. V rozhodnutí o přestupku ani v napadeném rozhodnutí soud nezaznamenal indicie o pravdivosti tvrzení žalobce, že mu byla přičítána k tíži jeho absence na prvním jednání. Ostatně žalobce toto své tvrzení blíže nerozvedl. V rozhodnutí o přestupku je uvedena pouze poznámka vztahující se k tvrzení žalobce (jeho zmocněnkyně) v přestupkovém řízení, že jej ten den bolelo rameno a proto se za něj držel, a to v podobě konstatování správního orgánu, že tato skutečnost není zaznamenána v oznámení přestupku. Co se týká znepokojení žalobce nad tím, že se „osobní údaje a informace o řízení vedeném proti němu se dostaly do dispozice jiné osoby“, došlo-li skutečně k tomu, že předvolání k jednání na poště vyzvedla osoba odlišná od žalobce, nejedná se o skutečnost, která by mohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.
40. b) Žalobce dále rozporoval místní příslušnost správního orgánu prvního stupně. Jak vyplývá ze správního spisu, kontrolu žalobce provedla hlídka policie z Dopravního inspektorátu Kroměříž na silnici II. třídy číslo 367 mezi obcí Kojetín a kruhovou křižovatkou se silnicí I. třídy číslo 47 u místní zahrádkářské kolonie, a to ve směru od obce Kojetín. Ve správním spisu není zaznačeno zcela přesné místo, na němž hlídka policie kontrolu prováděla, to však pro vymezení skutku v této přestupkové věci nebylo nezbytné. Pokud se tedy žalobce domníval, že z tohoto důvodu nelze mít popis skutku za dostatečně konkrétní, nelze mu přisvědčit. Skutek je v rozhodnutí o přestupku identifikován dostatečně (místem, časem, způsobem spáchání) tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným.
41. Pravidla pro určování místní příslušnosti v přestupkovém řízení stanoví § 62 zákona o odpovědnosti za přestupky. K řízení je primárně místně příslušný ten správní orgán, v jehož správním obvodu byl přestupek spáchán (odst. 1). Kontrola žalobce proběhla v místech, kde vede hranice mezi Olomouckým a Zlínským krajem, přičemž z dokazování nelze přesně určit, ve kterém místě bylo spáchání přestupku (nepřipoutání žalobce bezpečnostním pásem) ze strany policistů zjištěno. Z popisu průběhu kontroly lze však

předpokládat, že toto místo bylo odlišné od místa, kde byl žalobce policejní hlídkou kontrolován fyzicky, neboť v tento okamžik již žalobce byl připoután. Kontrolu prováděla hlídka policie z Dopravního inspektorátu v Kroměříži, přestupek byl proto zaslán k řešení Městskému úřadu Kroměříž a tento úřad svoji místní příslušnost nerozporoval. Námitka místní nepřislušnosti pak byla ze strany žalobce uplatněna až v odvolání.

42. Krajský soud potvrzuje závěry, které ve vztahu k této odvolací námitce přijal žalovaný v napadeném rozhodnutí. I kdyby bylo prokázáno, že přestupek byl spáchán mimo správní obvod Městského úřadu Kroměříž, tato skutečnost by neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Uložení pokuty místně nepřislušným správním orgánem totiž bez dalšího není vadou, která by takovýto následek měla. Jak opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud, na zákonnost rozhodnutí mnohdy nemá vliv, pokud rozhodnutí vydá správní orgán místně nepřislušný, „*neboť je rozhodování orgánem věcně příslušným a tedy odborně i jinak vybaveným k posouzení určité otázky. (...) takové pochybení nijak nezasáhne do veřejných subjektivních práv adresáta tohoto aktu, neboť pro jeho právní sféru není vůbec podstatné, zda bylo rozhodnutí vydáno místně příslušným orgánem či nikoli. Rozdělení věcně příslušných správních orgánů k rozhodování podle místní příslušnosti má totiž za cíl jediné, a to přiměřeně rozložit určitou agentu mezi více správních orgánů podle určitého územního klíče a zejména „zpřístupnit“ správní orgán účastníkům správních řízení, tedy zajistit rychlost a hospodárnost řízení“* (cit. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2008, č. j. 2 Afs 159/2006 – 138, či obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2017, 6 Afs 36/2017 – 25).
43. Pokud žalobce uváděl, že jiný správní orgán (v jiné budově, v jiné obci) by mohl přestupek posoudit jinak, místní příslušnost z již citovaných důvodů sama o sobě nemá vliv na způsob a výsledek posouzení přestupkového jednání. Žalobce v odvolání namítal, že si oprávněná úřední osoba s policisty tykala, námitku podjatosti oprávněné úřední osoby však výslovně nevzněl ani v odvolání, ani v žalobě. Z uvedených důvodů nebylo na místě, aby bylo přesné místo spáchání přestupku, resp. jeho zpozorování (dalekohledem a následně pouhým okem), zjišťováno dalším dokazováním, neboť případné zjištění, že k projednání přestupku byl dle pravidla v § 62 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky místně příslušný jiný správní orgán, by nemělo samo o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí o přestupku. Žalobcem citovaný úryvek z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 10/2006 se problematiky určování místní příslušnosti netýká. K zásahu do práva na spravedlivý proces bez dalšího nedochází jen tím, že přestupek je projednán místně nepřislušným správním orgánem.
44. Ad c) žalobce zpochybnil, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav. Činil tedy sporným závěr, že přestupek spáchal, tj. že skutečně řídil vozidlo, aniž by byl připoután. Při posouzení tohoto typu přestupkového jednání lze vyjít z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. Přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem je řazen mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem, byť se obvykle jedná o tzv. obtížně zachytitelné jednání. Jelikož takový přestupek nebývá obvykle zdokumentován obrazovými prostředky, věrohodné svědectví policistů zpravidla představuje dostatečný důkaz jeho spáchání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 - 70, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, či ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014 - 25). Pokud řidič spáchání tohoto typu přestupku rozporuje, musí být policisté vyslechnuti jako svědci a obviněný, popř. jeho zástupce, musí mít možnost klást jim při výslechu otázky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As

96/2008 - 115, č. 1856/2009 Sb. NSS). Tímto způsobem bylo ve správním řízení postupováno – členové hlídky policie byli vyslechnuti a žalobce byl prostřednictvím své zmocněnkyně výslechu přítomen.

45. Výpovědi policistů jistě nelze hodnotit jako nezpochybnitelné důkazy, v tom lze žalobci přisvědčit. Pro zpochybnění těchto důkazů by však musely svědčit konkrétní skutečnosti, např. nehody v podstatných okolnostech věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27). Věrohodnost výpovědí policistů by mohla být narušena i v případě, kdy při silniční kontrole postupovali příliš horlivě, aniž by k tomu měli rozumný důvod (např. bezdůvodná kontrola technického stavu vozidla, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63).
46. Soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že by věrohodnost výpovědí policistů byla v posuzovaném případě důvodně zpochybněna či narušena. Této otázce se podrobně věnoval žalovaný v napadeném rozhodnutí (viz zejména s. 5 – 7) a krajský soud nepovažuje za nutné zde tuto argumentaci opakovat, postačí na ni v podrobnostech odkázat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Lze shrnout, že policisté shodně popsali, že se dívali na příjíždějící vozidla ze směru obce Kojetín, prap. O. sledoval vozidla dalekohledem, prap. K. vozidla zastavoval. Shodli se jednoznačně v tom, že žalobce nebyl za jízdy připoután, začal se poutat až tehdy, kdy se k nim blížil. Skutečnost, že žalobce nebyl připoután, spatřil nejprve prap. O., který na to upozornil prap. K., jenž se následně na vozidlo žalobce zaměřil a vystoupil do vozovky. Viděl bezpečnostní pás ve vytažené poloze a řidiče, který při jízdě pravou rukou přitáhl bezpečnostní pás; viděl pohyb od levého sloupku přes celé tělo směrem k zapínání. Vysvětlení žalobce (resp. jeho zmocněnkyně), že jej ten den bolelo levé rameno, a proto se za něj držel, důkazní hodnotu výpovědí policistů nezpochybňuje. Žalovaný se podrobně zabýval otázkou výhledových poměrů, které shledal zcela dostatečnými pro pozorování přestupkového jednání žalobce, jakož i tvrzením žalobce, že bezprostředně před ním policisté zastavovali jiné vozidlo, což dle žalobce mělo bránit postupu kontroly, jak byla popsána policisty. Tyto námitky žalobce žalovaný nevyslyšel, což dostatečně odůvodnil a soud mohl toto odůvodnění aprobovat.
47. Co se týká detailů týkajících se tělesné konstituce žalobce, resp. skutečnosti, co měl žalobce toho dne na sobě, věrohodnost svědeckých výpovědí důvodně nezpochybňuje zjištění, že si ani jeden z policistů již tyto detaily nevybavil; toliko prap. K. uvedl, že šlo o muže mladšího věku. Při vypořádání shodné námitky žalovaný hodnotil tyto nedostatky (nikoliv však rozpory) ve výpovědích policistů jako nepodstatné a svůj závěr dostatečně zdůvodnil. Při tomto typu kontroly se kontrolující osoba zaměřuje primárně na kontrolovanou činnost, a pokud zde nejsou nějaké jiné nevšední či netypické znaky u kontrolované osoby (jimiž jistě není např. mírná nadváha řidiče) či jejího chování, doprovodné skutečnosti (např. barva oblečení, vlasů, účes apod.) již zpravidla po určitém časovém odstupu nebude možné v rámci svědecké výpovědi přesně popsat. To je však jev imanentní lidské paměti, který nevede k závěru o nevěrohodnosti jinak v podstatných ohledech shodných výpovědí policistů.
48. Poukazoval-li žalobce na to, že přestupkové jednání mělo být zachyceno na záznamové zařízení dalekohledu, absence kamerového záznamu, který by zaznamenal přestupkové jednání žalobce, sama o sobě nesvědčí o nezákonnosti rozhodnutí o přestupku. Požadavek na prokázání přestupkového jednání tímto či jiným způsobem nad rámec výpovědí policistů v postavení svědků by byl na místě za situace, kdy by existovaly rozumné důvody

k pochybnostem o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, např. rozpory ve výpovědích svědků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2020, č. j. 2 As 198/2020 – 24). Takové rozpory však ve správním spise zachyceny nebyly a ani žalobce neuvádí, v jakém ohledu měly být výpovědi policistů rozporné. Rozporná jsou naopak tvrzení žalobce v žalobě o tom, jakou rukou se poutá (tj. zda levou, či pravou).

49. Žalovaný se námitkami žalobce, jež jsou opakovaně uváděny v žalobě, podrobně zabýval. Soud se neztotožnil s přesvědčením žalobce, že správní orgán tvrzení policistů pouze bez dalšího převzal. Žalobce jako obviněný z přestupku mohl uvádět cokoli na svoji obranu. Skutečnost, že je žalovaný advokátem, v tom nehraje žádnou roli, neboť způsob obhajoby v přestupkovém řízení, vedeném se žalobcem jakožto fyzickou osobou, kárným proviněním není; tím je podle § 32 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, *závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi tímto nebo zvláštním zákonem (...) nebo stavovským předpisem*. Argumentace tím, že by žalobce mohl být v důsledku vlastního nepravdivého tvrzení vystaven kárnému postihu ze strany České advokátní komory, tedy opodstatněná není. Na zjištěný skutkový stav rovněž nemá vliv rozhodnutí žalobce věc řešit v přestupkovém řízení a vynakládat tak na svoji obhajobu náklady.
50. K námitce žalobce, že bezpečnostní pás nemohli policisté vidět s ohledem na to, že bylo pod mrakem a na vozidle žalobce byla tónovaná skla, se žalovaný podrobně vyjádřil. Žalobce až v žalobě k argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí upřesnil, že měl na mysli skla zadní. Tato skutečnost však ani podle soudu nezpochybňuje závěr o tom, že výhledové podmínky k pozorování tohoto přestupkového jednání byly dostatečné. Vozidlo řidiče bylo pozorováno zepředu, za denního světla, přední sklo tónované nebylo a policisté shodně vypověděli, že pozorovali poutání řidiče za jízdy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 190/2017 – 24). Objektivní možnost pozorování přestupkového jednání žalobce zpochybněna nebyla, nebylo proto na místě zadat provedení znaleckého posudku (žalobci nicméně nebylo jakkoli bráněno v tom, aby případně takový posudek na podporu své argumentace předložil).
51. S ohledem na zjištěné skutkové okolnosti nebylo na místě aplikovat princip *in dubio pro reo*, který se v rámci volného hodnocení důkazů uplatňuje ve věcech soudního i správního trestání a vyplývá ze zásady presumpce neviny (k tomu srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 910/2010). Soud totiž neshledal, že by vyvstaly důvodné pochybnosti o existenci skutkových okolností, jimiž bylo přestupkové jednání žalobce prokázáno. Z napadeného rozhodnutí zřetelně vyplývá, jak byly hodnoceny jednotlivé důkazy, došlo rovněž k dostatečnému vypořádání odvolacích námitek žalobce. Věrohodnost výpovědí policistů, jež jsou ve věci důkazem klíčovým, nebyla zpochybněna. V případě tohoto typu přestupkového jednání byly zároveň naplněny ustálené judikaturní požadavky na zjištění skutkového stavu věci. Poukazoval-li žalobce na možnou motivaci policistů k postihům jednotlivců za přestupky, toto jen v obecné rovině uvedené tvrzení není způsobilé svědecké výpovědi policistů v této věci znevěrohodnit.
52. Soud vypořádal podstatné aspekty žalobní argumentace, přičemž pro účely rozhodnutí nepovažuje za nutné podrobně reagovat na veškerá dílčí žalobní tvrzení a použité odkazy na judikaturu, a to i s ohledem na skutečnost, že již napadené rozhodnutí je odůvodněno pečlivě a přesvědčivě. Citoval-li žalobce v závěru své žaloby z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 – 86, nutno zopakovat, že (na rozdíl

od případu tam posuzovaného) byla v této věci ze strany správních orgánů věnována dostatečná pozornost tomu, jakým způsobem k cílené kontrole vozidel v daném místě docházelo, samotná kontrola žalobce pak nevykazovala jakékoliv znaky nestandardního jednání (se znaky „odplaty“ či „umravňování“) ze strany policistů, jež by jejich následné výpovědi o pozorovaném skutku důvodně zpochybnily. Nebylo tak na místě na postih žalobce jakožto pachatele přestupku rezignovat.

VI. Závěr a náklady řízení

53. Soud neshledal ze všech shora uvedených důvodů žalobní námitky důvodnými. Proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
54. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Nebylo proto ani nutné zabývat se argumentací žalobce, jež se týká právě otázky náhrady nákladů řízení pro případ úspěchu jeho žaloby. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).
55. Krajský soud nakonec považuje za vhodné poskytnout účastníkům řízení vysvětlení týkající se změny v obsazení soudu a z toho plynoucí skutečnosti, že ve věci nerozhodovala samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D., jak byli účastníci řízení poučeni v průběhu soudního řízení, nýbrž samosoudkyně Mgr. et Mgr. Lenka Bahýľová, Ph. D. Změnou rozvrhu práce Krajského soudu v Brně č. 8 na rok 2021, která je dostupná též na www.justice.cz, totiž došlo s účinností od 1. 9. 2021 k zařazení naposled jmenované soudkyně do soudního oddělení 34 A, do něhož je zařazena též samosoudkyně JUDr. Kateřina Mrázová, Ph. D. Tato samosoudkyně je však t. č. dlouhodobě nepřítomná, a proto v této věci, která přišla na pořad jednání, rozhodovat nemohla.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 28. března 2022

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýľová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně